

Повечето от нас сме зрели хора и знаем, че в живота има много затруднения, проблеми, страдания, всички сме хора, правим грешки, падаме в грехове, но искаме да кажем някъде това, което чувстваме. Стига само да сме сигурни, че другият човек може да ни изслуша, че има силата да ни изслуша. Кога имаме силата да изслушаме децата си? Когато се освободим от нашите предразсъдъци, когато се отдалечим от *егоистичните стени*, които

градим, където казваме:

моето дете да направи това нещо?! От нашето семейство да излезе такъв човек?!

Никога не го очаквах! Моето дете да има такъв проблем

! И някой казва: ама, защо? Твоето дете откъде е дошло? От небето? Не е ли като всички останали деца? Не е ли млад човек като всички останали и няма ли предизвикателствата, които имат всички други? Защо да смятаме, че нашите деца са различни от другите света в света? И защо другите хора да имат затруднения и проблеми с децата си - те да не би да са друго качество хора?

Мисля, че именно болният егоизъм и болна картина за самите нас, за всичко това, което градим около нас, ни прави себезатворени, за да не можем да отворим сърцето си и да приемем другия човек. Какво ще кажат хората, когато чуят, че *детето ми, моето дете е направило тези неща?*

Ко е стои по-високо в сърцето ни? Това, което ще кажат хората, или нашите деца, които имат нужда от любов, от самите нас? Когато Бог поиска да спаси човека, Той не ни спасил с една Своя заповед. Той не издал заповед всички да се спасим. А какво направил? Стана Човек подобен във всичко на нас, с изключение на греха, за да може да влезе в общение с нас. И ние сме длъжни да постъпваме по същия начин и да разбираме напълно другия човек, да разберем какво означава днес едно дете, един млад човек да живее в света, сред проблемите и предизвикателствата на нашето време. Всички знаете, че децата са много уязвими към предизвикателствата на технологиите. Ние, възрастните, имаме мобилни телефони. Мисля, че повечето от вас, като мен, когато искате да научите някаква опция на телефона, питате малките деца. Когато исках да науча как да чета смс-ти, извиках децата от неделно училище, които играеха наблизо и те ми показаха. Те знаят всичко наизуст. Директно. Смс, звуци, мелодии, музика, всичко знаят! На мен ми трябваше цял час да се науча да чета смс-и! Естествено тези, които не бях изтрил. Те знаеха всичко наизуст. Исках да сложа на екрана една икона на Христос – те на момента го направиха. Това е тяхното време и за

да ги разберем, трябва да излезе от нашето място и да слезем там, където са те, за да можем да общуваме с тях. Както Бог направи. Той станал Човек за нас, не ни извикал: елате горе!, а Сам дошъл долу. Той пръв слезъл, за да ни въздигне и заведе при Него.

И ние трябва да правим така, за да можем да приемем нашите деца, да ги изслушаме, трябва да слезем там, където са те, да разберем тяхното затруднение и начин, по който мислят, живеят и се изразяват, за да им помогнем неосезаемо, а не принудително, за да могат и те доброволно, с радост и свобода да последват доброто, което ще видят в нас.

Това, което можем да предадем на децата ни като богатство, искайки да им дадем наследство и винаги да бъде с тях и никога да не ги напусне, са хубавите картини, т.е. добрите спомени. Какво искам да кажа с това? Децата ни да получават добри картини от родителите си, тоест в ума си да има картини и представи, които да ги трогват. Нека ви кажа разказа една история от Света Гора, за да си отдъхнете малко.

Една зимна вечер - и когато казвам вечер, там наистина е вечер, няма светлина, няма ел. стълбове, след залез слънцето мракът покрива целия полуостров - в Неа Скити, където живеехме, някой почука на вратата. Бяха група млади хора от Атина, които дойдоха на Света Гора по-скоро от любопитство и нямаха никакъв особен духовен интерес, така изглеждаше. Искяха от любопитството да видят богатата и хубава природа на Света Гора. Следвайки обичая, завещан от отците, ние ги приехме и с нашите оскъдни средства ги нагостихме. Старецът ми каза: седни при тях да им правиш малко компания докато се хранят и след това им покажи къде да ще спят. Така и стана. Седнахме, те вечеряха и като атиняни обичаха *да говорят или слушат нещо ново,* както пише в Деян.

Апостолски , и имаха желание да разговарят. Говорихме различни неща, те бяха млади хора, които имаха много критики, които искаха да изкажат - много от тях справедливи - срещу Църквата. Един от тях беше завършил право в Атина, привърженик на крайна идеология и философия, която отхвърляше чернокожите, евреите, другите раси, не искаха Христос, защото бил евреин, крайни неща. Той беше много умен, образован, начетен, като адвокат и атинянин езикът му „режеше”. Казваш му едно, а той ти отвърща сто. Както и да е. След това им показах къде ще пренощуват. Той ми каза:

- Отче, реших да дам на Бога последна възможност да ми говори!

Казах му:

- Добре! След като си решил да Му дадеш последна възможност! И как Бог ще ти говори, детето ми?

- Искате ли да разговаряме тази нощ?

- Добре, с удоволствие!

Отидохме в малката църква, където е гробът на преподобния старец Йосиф Исихаст, седнахме там и той започна да говори. Каза ми, че израснал в Църквата, от малък посещавал неделното училище, помагал в олтара и носил хоругвите по време на Херувимската песен. До завършването на гимназията бил в Църквата, ходил на неделно училище, вземал участие в различни християнски прояви и казваше: знаеш ли, отче, каквото и да те питам, знам какъв отговор ще ми дадеш! Наистина, така беше. Той продължи: всички тези неща ги превъзмогнах: Евангелието, поповете, владиците, църквите и всички вие за мен не съществувате! Нищо от това не ме трогава. Имам отговори на всички въпроси, нямам нужда от Църквата и не чувствам празнота в живота ми. Всичко изтрих от мен. И изповедите, които правех, и неделните училища, и поповете, които познавах, и катехизаторите, всичко! Само едно нещо, отче, не можах да победя! Да го чуем. И това след 5-6 часа разговор. Какво не можа да победиш? Не можах да победя майка ми. Отче, в ума ми е майка ми, която виждах и виждам – как се молеше всеки ден, когато ставах нощем да отида до тоалетна, да взема нещо, а тя се моли на колене. Тази картина на майка ми пред иконите никога не можах да я победя, каквото и да правех, колкото и да се опитвах. И чувствам тази война, чувствам нуждата да кажа на майка ми да се помоли за мен, когато имам изпити, когато имам затруднение й казвам- майко, аз не вярвам в Бога! Но ти, която вярваш, се помоли за мене! Чувствам тази нужда. Изобщо не мога да победя тази картина в мене.

Мисля, че това беше най-голямото богатство, което майката дала на детето си, именно тази картина. Колко важно е нашите деца да имат такива картини в себе си. Ако вместо тях имат вредни картини от родители, които опровергават самите себе си и не са последователни с това, което говорят и правят, ако един родител учи детето си на едно, а в живота си прави друго, със сигурност това е най-лошото за едно дете и подготвя рухването на всичко, което е съградил в него. Ако вместо тях той му остави като скъпоценно завещание тези красиви, мощни картини, трябва да знаете, че доброто ще победи. Христос ни каза, че светлината свети в мрака и мракът не я обзе. Светлината побеждава мрака. Мракът никога не може да победи светлината. Родителите, които

със своите дела, а не само с думи, са предали на децата си тези мощни картини, бъдете сигурни, че това е всичко най-добро, най-скъпоценно, най-мощното наследство, което винаги ще ги съпровожда. Така и в този младеж от Атина, който със неговата интелигентност и мъдрост съкруши всички аргументи, които имаше пред себе си, накрая картината на неговата молеща се майка победи и днес той е един изключителен човек, вярно чедо на Църквата, с благословено семейство, адвокат, един от най-силните сътрудници на Църквата в Гърция. Този младеж, който съкруши всичко, освен благия спомен за майка си. Моля се животът на всички да бъде такъв, че децата да имат мощни спомени, които ще ги съпровождат, за да победят всичко, което ще срещнат по своя път!

Църквата може да даде отговор на съвременния човек и реалността показва това. Човекът по природа е създаден за истината и всяко нещо, което е лъжливо, го изморява и се отвърща от него. Не можем да живеем в една градина с изкуствени цветя. Те ще ни изморят и убият. Докато в градината, където цветята са красиви и естествени, чувстваме, че живеем. Нашата природа е такава. Мисля, че това важи много повече в нашата връзка с младите хора. Ако сме истинни и автентични, всички ние, и биологичните, и духовните родители, тогава реално можем и себе си да спасим, но и за децата да бъдем истински спасителни пояси в морето на настоящето време. Има безчет примери -много пъти хората ме питат: можете ли да ни кажете няколко чудеса, които сте видели? Видяхте ли някога чудо? Аз им казвам: да, мога да ви разкажа много чудеса! Видях много чудеса, които стават с Божията благодат, но най-голямото чудо не е да възкръсне един мъртвец, нито някой болен човек да оздравее. Най-голямото чудо, което става всеки ден и го виждаме и живеем е вечното възкресение на един човек, което виждаме всеки момент пред нас- влиза мъртъв в Църквата, и излиза напълно жив. Искаш ли да видиш чудо, казва св. Йоан Златоуст?- ела да ти покажа чудо по-голямо от Вавилонската пещ и от другите чудеса. Ела в Църквата да видиш как влиза вълк и излиза овца, влиза черен по лице и душа и излиза като бял гълъб, влиза мъртъв, стар, изморен и излиза като детенце. Ето това е чудото. Най-голямото чудо, което има вечни, а не преходни измерения. Това е нашето дело, но е нужно и нашето съ-действие. И ние трябва да сме преживели това чудо, за да го предадем на другите хора.

Мисля, че всеки човек има своята история и със сигурност всеки младеж има своите причини, по които се забърква в дадено нещо и се отклонява. Антидотът и по-скоро антитежестта спрямо целия този натиск, който младият човек чувства днес, е истинността и автентичността на родителите. Родителят има най-голямото „аргумент” - природата е в негова полза, защото той е биологичен родител. Човек не може да

отхвърли природата. За момент може да се скарат, но тя действа и ако заедно с нея съдействат истината и Божията благодат, тогава родителят ще победи. Ние обаче бързаме, искаме тук и сега да стане по нашата воля. Не става така. Понякога и децата трябва да направят своите грешки. И те трябва да имат минат по своя път. Много пъти мислим, че искаме доброто на детето ни, а всъщност искаме нашето добро, както и да нямаме прекеждия и рискове. Тоест не искаме да се терзаем. Трябва да следваме нашите деца в стъпките на техния живот – в техните прекеждия, падения, грешки, във всичко. Когато винаги сме до тях, тогава те няма да ни напуснат и ние ще победим. Защото светлината побеждава мрака. Ако за момент се увлечат в нещо, а ние сме духовно здрави, ще ги задържим и накрая ще спечелим: благото, истината, светлината ще победят мрака. Старец Паисий казваше нещо хубаво. Веднъж дойде един родител, който се оплакваше за децата си. Той му каза: не се бой, детето ми! Бог държи кълбото. Тоест детето може да хвърчи като птиче, но е вързано и Бог държи кълбото. Ще дойде час, когато Той ще навие кълбото. За нещастие или щастие, човекът трябва да си изпати, за да се научи. Не се бойте от грешките на децата ви. Не се паникьосвайте. В нашия живот нямахме ли прекеждия? Нямахме ли грешки? Какво? Нима нашите деца трябва да бъдат непогрешими? И те ще минат по своя път. Това, което е казал Христос: да не се смущава сърцето ви. Вярвайте в Бога и в Мене вярвайте. Нека се научим да оставяме нашите деца в ръцете на Бога, доверявайки се напълно. Така и ние, и децата ни ще имат мир.

Въпрос: говорихте за добрите картини. Какво става с децата, които са имали неприятни преживявания въщи и не са има възможност да видят доброто?

Всяка една грозна и неприятна картина е рана. Раната се подлага на лечение. Бог изцелява раните на нашите души и тела. Бог изцелява раните. Бог е толкова добър Лекар, че когато изцелява, не просто изцелява, не просто заздравява раната, а тя става причина за голямо благословение. Колкото повече е изстрадал изцеленият от Бога човек, толкова по-добър лекар става след това. Затова отговорът е да дадем, т.е. да покажем на децата Бога, т.е. техния Баща. Не се бойте от техните рани. За нещастие те са се получили независимо дали ние сме виновни. Не е нужно да се товарим с вини. Нека постъпваме мъдро, като мъдрия кормчия, който си проличава сред бурята.

Какво правим, ако сме наранили децата с нашите грешки? Нека извикаме добрия Лекар и да направим това, което казва старец Порфирий: ако говориш на децата си за Бога и не те чуват, говори на Бога за тях и Той непременно ще те чуе! Това е отговорът. Не се

Тревожиш ли се за децата? - Продължение

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Неделя, 08 Март 2015 16:39

бойте, Бог ще спечели играта. Бог, Който обгражда целия свят с такава любов и се моля винаги да обгражда нас и нашите семейства!

Превод от гръцки: Константин Константинов`{jcomments off}`